

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр.Русе, 26.07.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд – Русе, в публично заседание на 29 юни през две хиляди и шестнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РОСИЦА БАСАРБОЛИЕВА

**ЧЛЕНОВЕ: ИНА РАЙЧЕВА
ЙЪЛДЪЗ АГУШ**

при секретаря **ЦВЕТЕЛИНА ДИМИТРОВА** и с участието на прокурора **АНДРЕЙ АНГЕЛОВ** като разгледа докладваното от съдия **БАСАРБОЛИЕВА** Адм. дело № **146** по описа за **2016** год., за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по чл.185 и следващите от АПК.

Образувано е по протест на прокурор в Окръжна прокуратура - Русе, в който се твърди, че разпоредбата на т.23 на чл.36 в раздел IV "Такси за технически услуги" от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Сливо поле, приета с Решение № 484 по Протокол № 39/05.03.2003 г. на Общински съвет - Сливо поле, изменена и допълнена последно с Решение № 499 по Протокол №49/29.04.2015 год. на ОбС - Сливо поле, е нищожна. Претендира се обявяването за нищожна на разпоредбата по подробно изложени съображения. Иска се и присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът по оспорването – Общински съвет - Сливо поле, не взема становище по допустимостта и основателността му.

След преценка на събраните по делото доказателства и обсъждане на доводите на страните, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 484 по Протокол № 39/05.03.2003 г., на осн. чл.21,ал.1,т.7 от ЗМСМА и чл.9 от ЗМДТ, Общински съвет – Сливо поле е приел Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Сливо поле, която впоследствие многократно е изменяна и допълвана /за краткост по надолу само "Наредбата"/.

С оспорената разпоредба на т.23 от чл.36 в раздел IV "Такси за технически услуги" от Наредбата е предвидено заплащането на такса за разрешеност за прокопаване и преминаване, като размерът на таксата е диференциран според обекта и предназначението на прокопаването, както следва:

А/ на зелени площи и други терени без настилки:

- за кабели – за един линеен метър: 1.20 лв.

- за водопровод и канализация – за един линеен метър: 1.20 лв.

Б/ на тротоарни настилки:

- за кабели – за един линеен метър: 1.80 лв.

- за водопровод и канализация – за един линеен метър: 1.80 лв.

В/ на улични настилки:

- за кабели – за един линеен метър: 2.40 лв.

- за водопровод и канализация – за един линеен метър: 3.00 лв.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Протестът е **процесуално допустим**, като подаден от прокурор от Окръжна прокуратура- Русе, който притежава активна процесуална легитимация съобразно правилото на чл.186, ал.2 от АПК.

Разгледан по същество, протестът е **основателен**.

По аргумент от нормата на чл. 60, ал.1 от Конституцията на РБ, данъците и таксите се установяват само със закон. Съгласно чл. 141, ал. 2 от Конституцията на РБ постоянните финансови източници на общината се определят със закон, а според ал.4 на същата конституционна норма общинските съвети определят размера на местните такси при условия и ред, установени със закон.

Обществените отношения за определянето и администрирането на местните такси са предмет на регулиране от специален закон – Закона за местните данъци и такси. Нормата на чл. 9 ЗМДТ предвижда, че определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги се осъществява с Наредба, приета от Общинския съвет.

При сравнителното тълкуване на горните разпоредби следва да се направи ясното разграничение между понятията "установява" и "определя", като "установяване" означава въвеждане за първи път, посочване на нещо, докато "определяне" е точното и ясно даване на всички присъщи негови белези /решение № 10 от 26.06.2003г на КС на РБ по к.д. № 12 /2003/. Следователно законът е този, който въвежда задълженията за местни такси, а правомощието на общинския съвет се свежда до определяне на размера на публичните вземания и тяхното администриране.

Таксите, събирани от общините, са визирани в чл. 6, ал. 1 ЗМДТ. В разпоредбата са изброени различните видове, като в б."д" това са местните такси за "технически услуги", към която категория спада процесната за "*разрешение за прокопаване и преминаване*", а в б."к" на нормата бланкетно са предвидени и "други местни такси, определени със закон". За кои технически услуги се следва заплащане на такса е лимитативно определено в чл.107 от ЗМДТ, като според същата разпоредба правомощието на общинския съвет е определянето на размера им, съгласно чл.7, чл.8 и чл.9 от закона.

Анализът на нормативната уредба сочи на извод, че не съществува възможност с подзаконов нормативен акт на общински съвет да бъдат въведени нови местни такси, непредвидени в ЗМДТ или друг специален закон. В нарушение на това е приета оспорената в настоящото производство разпоредба от Наредбата за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Сливо поле. Предвидената в нея такса за *разрешение за прокопаване и преминаване*, не попада в кръга на изчерпателно изброените в чл.107 от ЗМДТ такси за технически услуги. Тя не е и от категорията "определена със закон" по смисъла на б. "к" на чл. 6, ал. 1 ЗМДТ. С оглед характера на процесното публично вземане, относима за случая е регламентацията на ЗУТ. Съгласно чл. 72, ал.1 от ЗУТ работите, свързани с разкопаване на улични и тротоарни настилки и вътрешноквартални пространства, се извършват само въз основа на разрешение за строеж, т.е. не се изисква издаване и на *разрешение за прокопаване и преминаване*, за каквото в протестираната норма от Наредбата е предвидена такса. За издаването на разрешение за строеж и за други

административни и технически услуги по ЗУТ съгласно §3 от ДР на закона се събират такси по ЗМДТ и по Закона за държавните такси. В случая таксата за издаване на разрешение за строеж е изрично предвидена в чл. 107, т.8 от ЗМДТ като такса за вид техническа услуга. След като специалният закон ЗУТ не изисква издаване и на разрешение за прокопаване и преминаване, наред с издаването на разрешение за строеж, то общината не може за предоставяне на такава техническа услуга да въведе местна такса. Такава услуга, както се посочи по-горе, не е предвидена нито в ЗМДТ, нито в специалния устройствен закон. Общинският съвет не е овластен да установява нов вид публично вземане от местен характер, тъй като по силата на законовата делегация на чл.9 от ЗМДТ правомощията му са ограничени до приемането на подзаконов нормативен акт за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Следователно, протестираната разпоредба е приета от колективния орган при липса на материална компетентност и на това основание тя се явява нищожна. Тъй като същата има самостоятелно значение, то не подлежи на прогласяване нищожността на наредбата в цялост.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК ответникът по оспорването следва да заплати на ОП – Русе направените разноски в размер на 35 лева, представляващи заплатен депозит за публикация в „Държавен вестник“.

Така мотивиран и на основание чл.193, ал.1, пр. 1-во от АПК, Административен съд – Русе,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на разпоредбата на т.23 от чл.36 в раздел IV “Такси за технически услуги” от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Сливо поле, приета с Решение № 484 по Протокол № 39/05.03.2003 г. на Общински съвет – Сливо поле, изменена и допълнена последно с Решение № 499 по Протокол №49/29.04.2015 год. на ОбС – Сливо поле, за такса за разрешение за прокопаване и преминаване, както следва:

А/ на зелени площи и други терени без настилки:

- за кабели – за един линеен метър: 1.20 лв.
- за водопровод и канализация – за един линеен метър: 1.20 лв.

Б/ на тротоарни настилки:

- за кабели – за един линеен метър: 1.80 лв.
- за водопровод и канализация – за един линеен метър: 1.80 лв.

В/ на улични настилки:

- за кабели – за един линеен метър: 2.40 лв.
- за водопровод и канализация – за един линеен метър: 3.00 лв.

ОСЪЖДА Общински съвет – Сливо поле да заплати на Окръжна прокуратура – Русе направените в производството разноски в размер на 35 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт на страните.

След влизането му в сила решението да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.